| | |
|---|---|
| Súd: | Okresný súd Bratislava I |
| Spisová značka: | 25C/137/2007 |
| Identifikačné číslo súdneho spisu: | 1107230797 |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 16. 05. 2012 |
| Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: | Mgr. Patricia Skotnická |
| ECLI: | ECLI:SK:OSBA1:2012:1107230797.6 |

# ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I sudkyňou Mgr. Patriciou Skotnickou v právnej veci navrhovateľa U. O., bývajúceho v Bratislave, Z. XX, zastúpeného Mgr. Pavlom Hosom, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom v Bratislave, Jasovská 23, P.O.Box 64, proti odporcovi Slovenskej republike - Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, o náhradu nemajetkovej ujmy, takto

**r o z h o d o l :**

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi sumu 10.781,41 Eur titulom nemajetkovej ujmy, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Vo zvyšnej časti súd návrh navrhovateľa zamieta.

Navrhovateľovi súd náhradu trov konania nepriznáva.

**o d ô v o d n e n i e :**

Navrhovateľ sa návrhom podaným na tunajší súd domáhal voči odporcovi náhrady škody a nemajetkovej ujmy titulom zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len "zákon č. 514/2003 Z.z.") titulom nezákonného rozhodnutia o väzbe. Dôvodil, že na základe uznesenia Vojenského obvodného súdu Bratislava zo dňa 10.8.2004, sp. zn. 1Nt 109/04, bol vzatý do vyšetrovacej väzby, po tom, čo bolo voči nemu vznesené obvinenie pre spáchanie trestného činu týrania osoby blízkej a zverenej podľa § 215 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. d) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s trestným činom ublíženia na zdraví podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona, pričom väzba trvala do 20.4.2006, v ktorý deň bol rozhodnutím Vyššieho vojenského súdu v Trenčíne, sp. zn. 5Tos 3/2006, z vyšetrovacej väzby prepustený. Následne bol



rozsudkom Vojenského obvodového súdu Bratislava zo dňa 4.10.2006, sp. zn. 3 T 12/2005 oslobodený spod obžaloby prokurátora. Náhrada škody, ktorej sa v konaní domáhal v celkovej sume 183.166,67 Eur (5.518.079 Sk) predstavovala pritom stratu na zárobku navrhovateľa počas obdobia väzby v sume 12.466,31 Eur (375.560,-Sk), nedoplatok za služby mobilného operátora vo výške 298,75 Eur (9.000,-Sk) a nedoplatok na nájomnom za užívanie služobného bytu vo výške 4.432,02 Eur (133.519,-Sk). Navrhovateľ sa v konaní domáhal aj nemajetkovej ujmy 165.969,59 Eur (5.000.000,-Sk), ktorá mu mala vzniknúť v pracovnom, rodinnom a spoločenskom živote, keďže pred vzatím do väzby požíval dobrú povesť, tak na pracovisku, ako aj v mieste bydliska, a tá bola práve pobytom vo väzbe narušená. Nemajetková ujma mala pritom satisfakčný charakter s cieľom očistiť ho v očiach iný osôb.

Odporca v písomnom vyjadrení k žalobe navrhovateľa žiadal túto v časti požadovanej náhrady škody zamietnuť z dôvodu jej nepreukázania a neexistencie príčinnej súvislosti medzi rozhodnutím o väzbe navrhovateľa a vznikom škody, pričom, pokiaľ išlo o nemajetkovú ujmu túto ponechal na uvážení súdu s prihliadnutím na intenzitu, rozsah, ohlas, ako aj dĺžku trvania neoprávneného zásahu do práv navrhovateľa.

Konajúci súd po vykonaní dokazovania rozhodol vo veci rozsudkom dňa 23.4.2009, č.k. 25C 137/2007-58, tak, že vyhovel návrhu navrhovateľa v časti týkajúcej sa zaplatenia sumy vo výške 15.250 Eur, vo zvyšnej časti jeho návrh zamietol, odporcovi uložil povinnosť nahradiť navrhovateľovi trovy konania a rozhodol aj o vrátení súdneho poplatku v sume 99,58 Eur navrhovateľovi prostredníctvom Daňového úradu Bratislava IV. Súdom priznaná suma mala pritom charakter nemajetkovej ujmy, ktorú, zohľadniac spisový materiál a okolnosti prípadu, t.j. že navrhovateľ bol vzatý do väzby dňa 10.8.2004 na základe rozhodnutia Vojenského obvodového súdu Bratislava sp. zn. 1Nt 109/04, rozsudkom Vojenského obvodového súdu Bratislava zo dňa 4.10.2006, sp. zn. 3T 12/2005, bol spod obžaloby oslobodený, pričom z vyšetrovacej väzby bol prepustený rozhodnutím Vyššieho vojenského súdu Trenčín dňa 20.4.2006, 5Tos 3/2006, súd navrhovateľovi priznal vzhľadom na charakter rozhodnutia o väzbe podľa § 8 ods. 5 zákona č. 514/2003 Z.z. Pokiaľ išlo o nárok na náhradu škody, mal súd za to, že navrhovateľ sa ako profesionálny vojak sám a dobrovoľne rozhodol vo vojenskej službe ďalej nezotrvať, požiadal o prepustenie z nej, preto neexistuje príčinná súvislosť medzi uplatňovanou stratou na zárobku a rozhodnutím o väzbe navrhovateľa. Rovnako bránila priznaniu náhrady škody v časti nedoplatkov za služby mobilného operátora a nájomného neexistencia príčinnej súvislosti s označeným rozhodnutím o väzbe; tieto nedoplatky mohol uhradiť po prepustení z väzby navrhovateľ alebo osoby blízke, žijúce s ním v spoločnej domácnosti.

Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 28.10.2011, sp. zn. 8Co 270/2009, na odvolanie odporcu v časti priznanej nemajetkovej ujmy v sume 15.250 Eur, rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie so záväzným právnym názorom, a to vo vzťahu k preukázaniu nemajetkovej ujmy navrhovateľa. Odvolací súd uviedol, že právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká za súčasného splnenia dvoch podmienok, a to, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na spôsobenú ujmu a jednak, že nie je možné túto ujmu uspokojiť inak. Nemajetková ujma pritom predstavuje zásah do inej ako majetkovej sféry poškodeného vplývajúcej na jeho povesť, doterajší súkromný a pracovný život, rodinné vzťahy a spoločenské postavenie. Zákon č.



514/2003 Z.z. pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy síce výslovne nestanovuje žiadne kritériá, a tým ponecháva na voľnú úvahu súdu, aby s ohľadom na konkrétne skutkové okolnosti prípadu sám vymedzil skutočnosti významné pre určenie výšky náhrady. Táto úvaha súdu však musí byť založená na konkrétnych a preskúmateľných hľadiskách. Odvolací súd poznamenal, že väzba sama o sebe znamená pre poškodeného morálnu ujmu, spojenú so zásadným zásahom do jeho osobnej integrity, to však poškodeného nezbavuje povinnosti preukázať vznik tejto nemajetkovej ujmy v jednotlivých oblastiach života a že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočne účinným a efektívnym prostriedkom na vyváženie takto vzniknutej ujmy. Pokiaľ konajúci súd založil právny záver o vzniku nároku navrhovateľa na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch na zistení, že len samotné konštatovanie porušenia práva nie je postačujúce a následne jej výšku v sume 15.250 Eur odôvodnil len okolnosťami prípadu s prihliadnutím na obsahu spisu a pripojeného spisu Vojenského obvodového súdu Bratislava, rozsudku súdu absentuje dostatočné odôvodnenie ohľadne primeranosti priznanej výšky nemajetkovej ujmy so zreteľom na konkrétne skutkové zistenia preukazujúce závažnosť vzniknutej ujmy, ako aj nepriaznivých následkov výkonu väzby na pracovný, rodinný, spoločenský život navrhovateľa, na jeho česť, vážnosť a dôstojnosť.

Po vrátení veci krajským súdom ostal predmetom konania nárok navrhovateľa na priznanie nemajetkovej ujmy v sume 15.250 Eur.

Súd doplnil vo veci dokazovanie výsluchom navrhovateľa, výsluchom svedkov C. O., T.. V. I.Š., J. I., oboznámil sa s písomnými vyjadreniami a ústnymi prednesmi právneho zástupcu navrhovateľa a splnomocneného zástupcu odporcu, s obsahom pripojeného trestného spisu Vojenského obvodového súdu Bratislava sp. zn. 3T 12/2005, ako aj ostatným obsahom spisu, pričom zistil nasledovný skutkový stav:

Rozhodnutím zo dňa 27.7.2004 začal prokurátor Vojenskej obvodnej prokuratúry Bratislava trestné stíhanie a súčasne vzniesol obvinenie proti navrhovateľovi pre trestný čin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 215 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. d) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s trestným činom ublíženia na zdraví podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona, voči ktorému uzneseniu podal navrhovateľ sťažnosť. Prokurátor Vyššej vojenskej prokuratúry v Trenčíne uznesením zo dňa 29.9.2004, sp. zn. VPt 157/04, sťažnosť navrhovateľa ako nedôvodnú zamietol. Sudca Vojenského obvodového súdu Bratislava príkazom zo dňa 4.11.2004 nariadil preskúmať duševný stav navrhovateľa, ktorý posudzovali znalci z odboru zdravotníctva, odvetvie psychiatria a v znaleckom posudku č. 227/2004 a 86/2004 okrem iného konštatovali, že 1/ navrhovateľ bol v čase spáchania trestného činu schopný ovládať svoje konanie a rozpoznať jeho spoločenskú nebezpečnosť, táto schopnosť bola len čiastočne znížená alkoholickou intoxikáciou, 2/ agresivita nie je osobnosti navrhovateľa vlastná, pričom poruchy správania popisované poškodenou a svedkami kauzálne súviseli s konzumáciou alkoholu, 3/ u navrhovateľa síce bolo zistené škodlivé užívanie alkoholu s príznakmi počínajúcej psychickej závislosti od alkoholu, avšak navrhovateľ je schopný zdržať sa požívania alkoholických nápojov, vzhľadom na jeho verbalizovaný kritický postoj k požívaniu alkoholu so snahou o abstinenciu a 4/navrhovateľ a jeho pobyt na slobode nepredstavuje nebezpečenstvo pre spoločnosť. Uznesením zo dňa 10.8.2004, sp. zn. 1Nt 109/04, vzal Vojenský obvodový súd Bratislava navrhovateľa do väzby z dôvodov podľa § 67 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, keď zo spisového materiálu



zistil, že navrhovateľ mal svoju manželku poškodenú M.. C. O. fyzicky napádať od roku 1997, vždy pod vplyvom alkoholu, ktorá agresívne správanie navrhovateľa ohlásila polícii v roku 2000 a dňa 23.7.2004 podala na navrhovateľa trestné oznámenie, potom čo jeho správanie vyvrcholilo dňa 18.7.2004 do fyzického napadnutia. Výpoveď poškodenej mal potvrdiť i svedok T.. V. I., táto bola podporovaná lekárkou správou a výpisom z udalostí z OO PZ Bratislava IV zo dňa 31.12.2000, ktoré okolnosti vyhodnotil súd ako obavu, že navrhovateľ bude pri ponechaní na slobode pokračovať v trestnej činnosti. Väzba sa u navrhovateľa začala dňom 10.8.2004. Sťažnosť navrhovateľa proti uzneseniu o vzatí do väzby Vyšší vojenský súd Trenčín na neverejnom zasadnutí dňa 20.8.2004 zamietol (sp. zn. 5Tpo 3/2004), rovnako boli zamietnuté žiadosti navrhovateľa o prepustenie z väzby na slobodu (uznesenia súdu zo dňa 8.11.2004, 11.1.2005, 3.2.2005, potvrdené odvolacím súdom), keďže z dovtedy získaného materiálu vyplynulo podozrenie, že navrhovateľ sa protiprávneho konania spočívajúceho vo fyzickom napádaní, vyhrážkach a vulgarizmoch voči svojej manželke dopúšťal dlhodobejšie od roku 2000, najčastejšie pod vplyvom alkoholu, ktorá okolnosť vyplynula z výpovede poškodenej, ako aj dcér navrhovateľa a poškodenej. Na žiadosť vojenského obvodného prokurátora Bratislava zo dňa 17.1.2005 Vojenský obvodový súd Bratislava uznesením zo dňa 21.1.2005 rozhodol o predĺžení väzby navrhovateľa o dva mesiace do 10.4.2005 dospejúc k záveru o dôvodnosti podaného návrhu, keď bolo potrebné vykonať dokazovanie v zmysle návrhu prokurátora. Po vykonaní dokazovania výsluchmi tak navrhovateľa, ako aj poškodenej a svedkov (T.. I., T.. A., C. O., C. O., M..C., E., I., A., R., T.. A., B.. I., M.. P., U., T.. T.) podal prokurátor Vojenskej obvodnej prokuratúry obžalobu na navrhovateľa pre trestný čin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 215 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. d) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s trestným činom ublíženia na zdraví podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona. Žiadosti navrhovateľa o prepustenie z väzby Vojenský obvodový súd Bratislava nevyhovel (uznesenie zo dňa 18.3.2005, č.k. 3T 12/2005-206), následne uznesením zo dňa 27.4.2005, č.k. 3T 12/2005-264, rozhodol o jeho prepustení z väzby a vrátení veci na došetrenie Vojenskému obvodnému prokurátorovi za účelom odstránenia závažných procesných chýb prípravného konania, ako aj na objasnenie základných skutkových okolností, bez ktorých nebolo možné rozhodnúť na hlavnom pojednávaní. Na sťažnosť Vojenského obvodného prokurátora Bratislava, Vyšší vojenský súd Trenčín na neverejnom zasadnutí dňa 8.6.2005 zrušil rozhodnutie súdu o prepustení navrhovateľa z väzby a rozhodol o jeho ponechaní v nej. Rozsudkom zo dňa 22.2.2006, č.k. 3T 12/2005-445, Vojenský obvodový súd Bratislava uznal navrhovateľa za vinného zo spáchania trestného činu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa

§ 215 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. d) Trestného zákona za použitia § 2 ods. 1,2 Trestného zákona a odsúdil ho k trestu odňatia slobody vo výmere 3 rokov, pre ktorý výkon navrhovateľa zaradil do prvej nápravnovýchovnej skupiny; v nadväznosti na predmetný rozsudok súd uznesením zamietol žiadosť navrhovateľa o prepustenie z väzby. So zreteľom na sťažnosť navrhovateľa proti predmetnému uzneseniu Vyšší vojenský súd Trenčín uznesením zo dňa 30.3.2006, č.k 5Tos 3/2006-480, rozhodol o jeho zrušení, pričom súčasne zamietol žiadosť navrhovateľa o prepustenie z väzby na slobodu, dospejúc k záveru, že v danom štádiu trestného konania existovala reálna obava, že by navrhovateľ mohol pokračovať v trestnej činnosti násilného charakteru, ktoré podozrenie bolo zosilnené rozsudkom súdu, ktorým bol navrhovateľ uznaný za vinného zo skutkov, pre ktoré sa voči nemu viedlo trestné stíhanie. Súd preto dospel k záveru, že u navrhovateľa naďalej existovali dôvody väzby podľa § 67 ods. 1 písm. c) Trestného



poriadku. Vyšší vojenský súd Trenčín rozhodoval aj o opravnom prostriedku navrhovateľovi voči odsudzujúcemu rozsudku, tak, že uznesením zo dňa 20.4.2006, č.k. 5To 8/2006-490, tento zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, aby ju v potrebnom rozsahu prejednal a rozhodol. Odvolací súd súčasne uznesením zo dňa 20.4.2006, č.k 5Tos 3/2006-487, rozhodol o prepustení navrhovateľa z väzby na slobodu, keď nezistil, že by navrhovateľ po zrušení odsudzujúceho rozsudku, svojim konaním zavinil potrebu vec znovu prejednať a jeho ponechanie vo väzbe by nebolo v súlade so zákonnou podmienkou trvania väzby len nevyhnutnú dobu. Keďže odvolací súd nezistil ani žiadne skutočnosti vzbudzujúce dôvodnú obavu, že by sa navrhovateľ nedostavil na pojednávanie, nepovažoval za potrebné podmieniť jeho prepustenie z väzby zárukou v zmysle článku 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Po doplnení dokazovania rozhodol Vojenský obvodový súd Bratislava rozsudkom zo dňa 4.10.2006, č.k. 3T 12/2005-531, tak, že navrhovateľa spod obžaloby Vojenskej obvodnej prokuratúry Bratislava zo dňa 11.3.2005 oslobodil podľa § 226 písm. b) Trestného poriadku, pretože daný skutok nebol trestným činom. Súd dospel k záveru, že vykonaným dokazovaním sa nepodarilo dostatočne preukázať a špecifikovať časové obdobia jednotlivých útokov navrhovateľa na poškodenú, rovnako sa nepodarilo preukázať, že by zo strany navrhovateľa došlo voči poškodenej k týraniu, ponižovaniu, k fyzickému útoku, alebo že by jej spôsobil psychické utrpenie, príp. by s poškodenou pohŕdavo zaobchádzal. Skutkový dej tvoriaci základ obžaloby preto súd vyhodnotil ako nezakladajúci trestný čin, pretože skutok, pre ktorý bol navrhovateľ trestne stíhaný nenapĺňal objektívne, ani subjektívne znaky žalovaných trestných činov, najmä mu absentoval materiálny znak trestného činu, a to jeho nebezpečnosť pre spoločnosť. Z hľadiska formálneho chýbal aj následok trestného činu a úmyselné zavinenie na strane navrhovateľa. Rozsudok súdu nadobudol právoplatnosť dňa 12.12.2006.

Z výpovede navrhovateľa súd zistil, že pobyt vo väzbe, ktorú vykonával z väčšej časti v Ústave na výkon väzby v Bratislave počas takmer dvoch rokov, bol pre neho stresujúci, zle ho znášal, keďže sa ocitol v miestnosti s dvomi Ukrajincami a mal obmedzenú osobnú slobodu. Počas väzby mal povolené návštevy, prišli ho pozrieť kolegovia z práce, jeden krát aj príbuzní z východného Slovenska, pričom manželka, s ktorou nemali dobré vzťahy, ani dcéry na návštevu počas celého obdobia neprišli. Pred vzatím do väzby bol vojakom ozbrojených síl, mal možnosť získať viaceré, najmä sociálne, výhody, ktoré však odchodom zo služieb profesionálneho vojska na vlastnú žiadosť stratil. Po prepustení z väzby sa navrhovateľ opätovne zamestnal na tom istom útvare, na ktorom pôsobil ako profesionálny vojak, avšak už ako člen fyzickej ochrany objektov, keďže nevedel kde inde sa má zamestnať a do danej oblasti práce ho to ťahalo. Navrhovateľ pripustil, že v rámci ozbrojených síl by sa mohol na rovnakej pozícii zamestnať aj na inom mieste, avšak pre voľbu rovnakého útvaru sa rozhodol aj z dôvodu, že ho tam všetci poznali. Navrhovateľ pociťoval rozdielnosť v správaní sa kolegov voči nemu, kolegovia sa s ním už nechceli stretávať, stránili sa ho. Na predmetnom útvare navrhovateľ pôsobil od 5.5.2006 do 30.11.2006, kedy sa rozhodol pre odchod do Írska, keďže od synovca sa dozvedel o pracovnej možnosti za lepšiu odplatu. Dôvodom pre odchod do Írska bola aj zlá rodinná situácia. V Írsku pracoval na stavbe až do cca apríla 2008, po návrate naspäť na Slovensko bol určitú dobu nezamestnaný, pričom v období od septembra 2008 do februára 2009 sa zamestnal ako robotník na stavbe River parku v Bratislave; počnúc od 6.2.2009 je zamestnaný v súkromnej bezpečnostnej službe. Navrhovateľ pociťoval ako ujmu súvisiacu s pobytom vo väzbe to, že stratil predchádzajúcu prácu, sociálne výhody k nej patriace, kolegov. Väzba poznačila jeho

rodinný život, počas takmer dvoch rokov nevidel vnuka, ktorý sa narodil 3.8.2004, nezúčastnil sa oslavy životného jubilea svojho otca. Hoci vo výpovedi v trestnom konaní uviedol, že vzťahy s dcérami C. Q. C. neboli dobré, zhoršili sa od roku 2002 a vzájomne sa odcudzili, mal na mysli odcudzenie v tom smere, že dcéry s ním často nebývali a boli pod vplyvom manželky. Sám hodnotil vzťah k dcéram ako dobrý. Rovnako aj dcéry v rámci trestného konania uviedli, že boli ovplyvnené manželkou, a preto sprvu vypovedali, že s ním nekomunikovali a nejavili o neho záujem.

Svedkyňa C. O., dcéra navrhovateľa, vo svojej výpovedi zhodnotila vzťah s navrhovateľom pred jeho vzatím do väzby ako dobrý, boli si vzájomnou oporou, a to i napriek tomu, že v trestnom konaní (č.l. 135 trestného spisu) vypovedala inak. S odstupom času totiž zistila, že do celej záležitosti medzi jej rodičmi (navrhovateľom a poškodenou - pozn. súdu) bola vtiahnutá matkou a spolu so sestrou svedčili podľa toho, čo im matka povedala. Navrhovateľa vo väzbe nenavštívila, keďže v tom čase už mala na starosti maloleté dieťa, syna narodeného 3.8.2004 a emocionálne by ju to rozhodilo. Návrat navrhovateľa z väzby predstavoval pre ňu šok, zmenil sa, nebol už taký sebaistý, skôr ubitý a viac zadumaný, komunikácia s ním bola zvláštna, opatrná, museli si na seba opäť zvykať. O pobyte vo väzbe sa s navrhovateľom rozprávali, bolo to pre neho traumatizujúce, počula ho vykrikovať zo sna číslo svojej cely. Navrhovateľ sa snažil zapájať do bežného života, avšak svedkyňa pozorovala, že ho okolie, či už susedia alebo i blízka rodina, vníma inak, navrhovateľ už nie je tým dominantným, musí sa skôr prispôsobovať. Pokiaľ išlo o vzťah k matke svedkyne, vzájomné spolužitie s navrhovateľom ostalo na rovnakej úrovni ako predtým, bývajú spolu, avšak spolu nehospodária a nevedú spoločnú domácnosť. U navrhovateľa nevnímala agresívne sklony, keďže je pokojnej povahy, k agresivite by ho musel niekto vyprovokovať. Pokiaľ išlo o vzťah k alkoholu, navrhovateľ si v minulosti zvykol vypiť, avšak v súčasnosti ho vidí vždy triezveho.

Z výpovede svedka T.. V. I. súd zistil, že navrhovateľa pozná ako suseda, s ktorým býval na Z. ulici v Bratislave. Mal vedomosť o jeho vzatí do väzby, keďže vypovedal ako svedok aj v trestnom konaní. S navrhovateľom sa stretávali ako susedia, občasne sa navštívili a asi raz za pol roka išli spolu na pivo, bol hrdý na to, že je vojakom a patril k armáde. Po návrate z väzby sa navrhovateľ zmenil, väzba ho určitým spôsobom zasiahla, už nebol plný entuziazmu, stal sa z neho príliš mierny človek, mal problém zamestnať sa. Pokiaľ išlo o rodinný život, svedok navrhovateľa poznal ako rodinne založeného, s dcérami mal dobrý vzťah, s manželkou sa však často hádali, mal pocit, že huckala dcéry proti navrhovateľovi. Po návrate navrhovateľa z väzby nastal v rodine pokoj, došlo k zmene k lepšiemu. Svedok hodnotil vzťah k navrhovateľovi ako na rovnakej úrovni, čo však neplatilo pre ostatných susedov. Niektorí z nich, ktorí sa s navrhovateľom predtým stretávali a rozprávali si od neho začali držali odstup, niektorí ostali neutrálni a správali sa k navrhovateľovi rovnako, zvyšok susedov videl okolnosti súvisiace s väzbou navrhovateľa jednostranne.

Svedok J. I., bývalý kolega navrhovateľa vo svojej výpovedi uviedol, že navrhovateľa poznal ako pracovitého, vtipného, urozprávaného človeka, ktorý bol v kolektíve obľúbený a vždy ochotný pomôcť. Vzťah s navrhovateľom bol spočiatku čisto pracovný, keďže pôsobili na rovnakom útvare asi od roku 1996, neskôr sa zmenil na kamarátsky. O väzbe navrhovateľa sa dozvedel od kolegov, keďže táto správa sa rozniesla na pracovisku.



Navrhovateľa bol osobne vo väzbe navštíviť asi dva krát na základe pozvánky, tento bol pochudnutý, nevyzeral dobre, bolo z neho cítiť veľké emócie. Po prepustení z väzby sa navrhovateľ opätovne zamestnal na rovnakom útvare, avšak ako civil, v jeho správaní svedok badal zmenu, bol mĺkvy. I keď sa navrhovateľ snažil zapájať do pracovného života a do rozhovorov s kolegami, títo nemohli zakryť určité predsudky voči nemu, ktoré určitú dobu pretrvávali i u samotného svedka.

Splnomocnený zástupca odporcu vo svojich ústnych vyjadreniach namietal nárok navrhovateľa na nemajetkovú ujmu. Mal za to, že navrhovateľ si väzbu zapríčinil sám, keďže už v minulosti mal problémy s alkoholom, pričom svedkovia v trestnom konaní potvrdili hluk v domácnosti, aj jeho agresívne sklony. Navrhovateľ si teda sám vytvoril atmosféru nedôvery a predpoklad obavy, že by sa mohol dopúšťať

násilného konania voči svojej manželke aj v budúcnosti, ktorá okolnosť v zmysle § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z. spochybňuje a popiera nárok navrhovateľa na priznanie nemajetkovej ujmy. V tomto smere splnomocnený zástupca odporcu poukázal aj na výpis udalostí zo dňa 30.12.2000 zdokumentovaný OO PZ Bratislava IV, ktorý vzal do úvahy a odvolával sa na neho aj Vojenský obvodový súd Bratislava v uznesení o vzatí navrhovateľa do väzby zo dňa 10.8.2004. Navrhovateľ podľa neho v konaní nepreukázal ani výrazný zásah do jeho osobnostných práv, prípadne negatívne dopady väzby na jeho rodinný, pracovný a sociálny život; paradoxne práve naopak v konaní vyšlo najavo, že niektoré okolnosti a pomery na strane navrhovateľa sa v dôsledku väzby zlepšili, čím nebol splnený predpoklad na priznanie nemajetkovej ujmy.

Právny zástupca navrhovateľa v rámci písomných vyjadrení a ústnych prednesov zotrval na dôvodnosti nároku navrhovateľa na priznanie nemajetkovej ujmy, ktorý vyvodzoval od rozhodnutia Vojenského obvodového súdu Bratislava zo dňa 10.8.2004 o vzatí navrhovateľa do väzby (č.l. 87, 91), ktoré rozhodnutie považoval za nezákonné z dôvodu, že navrhovateľ bol spod obžaloby vojenského obvodného prokurátora oslobodený. Väzba navrhovateľa mala za následok zásah do jeho rodinného, súkromného a najmä profesionálneho života a prejavila sa v prežívaní nepríjemných pocitov počas pobytu v Ústave na výkon väzby a v značnom znížení cti a ľudskej dôstojnosti navrhovateľa v spoločenských a pracovných kruhoch. Negatívne následky väzby pociťoval navrhovateľ veľmi intenzívne počas celého trestného stíhania, stretával sa s negatívnymi reakciami svojho okolia, bol vystavený posmeškom, arogantným poznámkam, pričom tieto následky pretrvávajú až dodnes. Existuje preto príčinná súvislosť medzi väzobným trestným stíhaním navrhovateľa a vznikom škody, resp. nemajetkovej ujmy, čím je zároveň daná a preukázaná zodpovednosť štátu. Právny zástupca navrhovateľa považoval tvrdenia odporcu o zavinení väzby samotným navrhovateľom za účelové, keďže z obsahu celého trestného spisu vyplývalo, že trestné stíhanie navrhovateľa vyvolala jeho manželka, ktorej jednostranné tvrdenia a výpovede sa vzhľadom na oslobodzujúci rozsudok súdu nepreukázali.

Podľa § 3 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len "zákon č. 514/2003 Z.z.") štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c)



rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa § 6 ods. 1, ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. Právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 8 ods. 5 písm. b) zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má ten, kto bol vzatý do väzby, ak bol oslobodený spod obžaloby.

Podľa § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody nevznikne

ak si osoba uloženie trestu, ochranného opatrenia alebo väzbu zavinila sama.

Podľa § 17 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z., uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., účinného od 1.1.2009 výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,

b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,

c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,

d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. účinného od 1.1.2009 výška nemajetkovej ujmy spôsobenej rozhodnutiami uvedenými v § 7 a 8 je najmenej jedna tridsatina priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok, a to za každý, aj začatý deň pozbavenia osobnej slobody.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.



Súd vyhodnotil vykonané dôkazy jednotlivo, ako aj v ich vzájomnej súvislosti s poukazom na § 132 O.s.p. a dospel k záveru, že návrh navrhovateľa je čiastočne dôvodný.

Súd posudzoval nárok navrhovateľa na náhradu nemajetkovej ujmy v intenciách ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z., nakoľko k vydaniu uznesenia o vzatí navrhovateľa do väzby zo dňa 10.8.2004, od ktorého si navrhovateľ vyvodzoval uplatnený nárok (č.l. 83, 87, 91) došlo v čase účinnosti predmetného zákona. Mal pritom za preukázané, že navrhovateľ uplatňoval svoj nárok voči subjektu pasívne vecne legitimovanému - Slovenskej republike, v mene ktorej koná orgán na to oprávnený - Ministerstvo spravodlivosti SR, v súlade s § 4 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z. Navrhovateľ požiadal o predbežné prerokovanie nároku na úhradu nemajetkovú ujmy (a náhrady škody) v celkovej výške 183.166,67 Eur (5.518.079,-Sk) Ministerstvo spravodlivosti SR listom zo dňa 12.4.2007 (č.l. 98).

Predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím ako zodpovednosti objektívnej, je súčasné, t.j. kumulatívne splnenie troch podmienok a to: 1./ existencia nezákonného rozhodnutia, resp. nesprávneho úradného postupu, 2./ existencia škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch, resp. nemajetkovej ujmy a 3./ príčinná súvislosť medzi škodou/nemajetkovou ujmou a nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosť štátu je podmienená využitím riadnych opravných prostriedkov, smerujúcich proti nezákonnému rozhodnutiu a zároveň predpokladá, že sa nezákonné rozhodnutie zrušilo, teda zbavilo právoplatnosti.

Medzi účastníkmi konania neboli sporné skutkové okolnosti daného prípadu. Sporný bol však nárok navrhovateľa na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorý odporca považoval za nedôvodný. Mal za to, že táto

by mala byť priznaná až v prípade preukázaného výrazného zásahu do osobnostných práv navrhovateľa. Až keď iba samotné konštatovanie porušenia práv navrhovateľa nebude postačovať, až vtedy so zreteľom na okolnosti prípadu, osobné pomery navrhovateľa a intenzitu zásahu mu možno priznať určité finančné zadosťučinenie. Neskôr svoju obranu odporca rozšíril a namietal nepreukázanie základu pre priznanie nemajetkovej ujmy navrhovateľovi s poukazom na § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z., keďže navrhovateľ si väzbu zavinil sám správaním v minulosti, keď mal problémy s alkoholom, prejavili sa u neho agresívne sklony, ktoré skutočnosti boli potvrdené výpoveďami svedkov a preukázané aj znaleckým posudkom vypracovaným v trestnom konaní. Navrhovateľ si tak vytvoril sám atmosféru nedôvery a obavy, že by sa mohol v budúcnosti dopúšťať násilného správania voči svojej manželke ako poškodenej.

Súd sa nestotožnil s argumentáciou odporcu ohľadne zavinenia väzby samotným navrhovateľom. Vychádzajúc aj z obsahu odôvodnenia jednotlivých rozhodnutí súdov vo vzťahu k väzbe navrhovateľa je zrejmé, že tieto väzbu navrhovateľa spájali jednoznačne s podozrením zo spáchania tej trestnej činnosti, pre ktorú bol navrhovateľ trestne stíhaný, a jej dôvodnosť s vykonaným dokazovaním, najmä výsluchmi svedkov v štádiu prípravného konania. Dôkazy, z ktorých súdy vyvodili dôvodnosť väzby navrhovateľa však boli v konečnom dôsledku v rozhodnutí vo veci samej vyhodnotené v prospech navrhovateľa tak, že tento bol spod obžaloby oslobodený. Naviac, podľa mienky súdu, v trestnom konaní navrhovateľ nepreukázal reálne a faktické konanie, ktoré by sa dalo hodnotiť ako zavinenie na uvalení väzby. Súd pri rozhodovaní o väzbe totiž spájal jej dôvodnosť nielen s podozrením zo spáchania trestnej činnosti založenej na



v konaní vykonávanom dokazovaní, ale aj na hlásení policajného orgánu datovaného spred 4 rokov pred vzatím navrhovateľa do väzby. Aj v zmysle stanoviska Najvyššieho súdu ČSSR zo dňa 30.11.1977, Plsf 3/77, zavinenie väzby predpokladá vždy určité konkrétne konanie obvineného, ktorým dal príčinu na uvalenie väzby, ktoré musí byť aj fakticky preukázané; táto skutočnosť však podľa mienky súdu nebola v civilnom konaní preukázaná. Nemožno vidieť zavinenie navrhovateľa na uvalení väzby len v tom, že tak Vojenský obvodový súd Bratislava, ako aj Vyšší vojenský súd Trenčín, odvolávajúc sa na dovtedajší spôsob správania sa navrhovateľa, resp. jeho správania sa vo vzdialenej minulosti, videli v ňom bez ďalšieho možnú obavu, že navrhovateľ sa bude dopúšťa žalovanej trestnej činnosti, t.j. dôvodnosť väzby vyvodzovali od obavy pokračovania v činnosti navrhovateľa, ktorá mala obdobnú povahu ako vyšetrovaná trestná činnosť. Pokiaľ odporca poukazoval na agresívne sklony navrhovateľa, z obsahu znaleckého posudku č. 227/2004 a 86/2004 vypracovaného v trestnom konaní jednoznačne vyplýva konštatovanie súdnych znalcov z odboru psychiatria o tom, že agresivita nebola osobnostnou črtou navrhovateľa a poškodenou a svedkami popisované poruchy správania kauzálne súviseli s konzumáciou alkoholu, ktorú okolnosť potvrdila aj svedkyňa C. O.. Navrhovateľ a jeho pobyt na slobode pritom v zmysle záverov znaleckého posudku nepredstavoval nebezpečenstvo pre spoločnosť. Keďže súdy v trestnom konaní zdôvodnili vzatie a zotrvanie navrhovateľa vo väzbe výpoveďami poškodenej a svedkov, resp. hlásením policajného orgánu z obdobia 4 rokov pred začatím trestného stíhania voči navrhovateľovi, ktoré dôkazné prostriedky sa v závere trestného stíhania navrhovateľa ukázali ako nepreukázané, resp. nejaviace znaky trestného činu, ani skutku, ktorý by mohol byť iným orgánom posudzovaný ako priestupok a z obsahu trestného spisu nevyplýva konkrétna skutočnosť opodstatňujúca záver o takom určitom a konkrétnom správaní sa navrhovateľa zakladajúceho zavinenie väzby, príp. jej ďalšieho trvania, dospel súd k záveru, že navrhovateľ si uvalenie väzby, ani zotrvanie v nej osobne nezavinil, a preto u neho nebol naplnený predpoklad podľa § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z.

U navrhovateľa došlo k vadnému pozbaveniu osobnej slobody, čím boli dané podmienky zodpovednosti štátu za škodu. Túto skutočnosť vyvodil súd z toho, že rozhodnutie Vojenského obvodového súdu Bratislava o vzatí navrhovateľa do väzby zo dňa 10.8.2004, sp. zn. 1Nt 109/2004, z ktorej väzby bol navrhovateľ prepustený uznesením Vyššieho vojenského súdu Trenčín zo dňa 20.4.2006, č.k. 5Tos 3/2006-487, a následne bol rozsudkom Vojenského obvodového súdu Bratislava zo dňa 4.10.2006, č.k. 3T 12/2005-531, spod obžaloby prokurátora oslobodený, síce nemožno charakterizovať ako nezákonné, nakoľko nesplnilo podmienky nezákonnosti podľa § 6 zákona č. 514/2003 Z.z. a nebolo

zrušené pre nezákonnosť príslušným orgánom. I napriek tomu je dané rozhodnutie zaradené do kategórie rozhodnutí, za ktoré v prípade zákonom predpokladaného následku, akým je v danom prípade oslobodenie spod obžaloby, patrí poškodenému náhrada škody, resp. nemajetkovej ujmy. Táto skutočnosť vyplýva zo samotného zaradenia tohto typu uznesenia do ustanovenia § 3 ods. 1 písm. c) zákona č. 514/2003 Z.z. a v spojení s § 8 ods. 5 písm. b) zákona č. 514/2003 Z.z. zakladá predpoklady pre odškodnenie navrhovateľa v súvislosti s jeho vzatím do väzby za vzniknutú nemajetkovú ujmu.

Navrhovateľ odôvodňoval existenciu nemajetkovej ujmy v požadovanej výške 15.250 Eur v súvislosti s väzbou a jeho pobytom v nej v období od 10.8.2004 do 20.4.2006 hlbokým zásahom väzby do jeho osobného, rodinného, profesijného a spoločenského života.



V intenciách odôvodnenia zrušujúceho uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28.10.2011, sp. zn. 8Co 270/2009, konajúci súd skúmal, či na strane navrhovateľa došlo k splneniu predpokladov odôvodňujúcich priznanie nemajetkovej ujmy. Mal pri tom za to, že väzba skutočne sama o sebe znamená pre poškodeného (navrhovateľa) morálnu ujmu spojenú so zásadným zásahom do jeho osobnej integrity, avšak daná okolnosť nevedie k automatickému záveru o vzniku nároku aj na nemajetkovú ujmu v uplatňovanej výške. Navrhovateľ bol preto v zmysle § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. povinný preukázať vznik tejto nemajetkovej ujmy v jednotlivých oblastiach života, ako aj to, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočne účinným a efektívnym prostriedkom na vyváženie tejto vzniknutej ujmy.

Vykonaným dokazovaním súd zistil, že pobyt vo väzbe navrhovateľa hlboko zasiahol a mal dopad najmä v jeho osobnom a spoločenskom živote.

Z výpovede navrhovateľa a svedkov C. O. Q. J. I. jednoznačne vyplynulo, že pobyt vo väzbe predstavoval pre navrhovateľa stresujúci a traumatizujúci zážitok, po stránke psychickej na neho nepôsobil priaznivo. Svedkovia, ako najbližšie osoby, s ktorými navrhovateľ prichádzal do každodenného kontaktu, spozorovali na ňom viditeľnú zmenu, a to nielen vizuálnu t.j. zmenu v jeho výzore (svedok I. uviedol, že navrhovateľ pochudol- pozn. súdu), ale aj zmenu v správaní, keďže zo sebavedomého a veselého človeka plného entuziazmu sa stala mĺkva, nesebaistá, skôr ubitá osoba, ktorá sa len postupne a s ťažkosťami zapájala do bežného života. Túto novú črtu osobnosti navrhovateľa potvrdil vo svojej výpovedi napokon aj svedok T.. V. I.. Väzba znamenala jednoznačne obmedzenie osobnej slobody, slobody pohybu navrhovateľa, ktorý bol odlúčený od svojej rodiny a priateľov, pričom nemožno opomenúť, že tento stav trval od 10.8.2004 do 20.4.2006, t.j. 619 dní, a teda spôsobila trvalý zásah do jeho osoby a osobného života, ktorý evidentne pozorovali aj ľudia v okolí navrhovateľa. Títo zároveň pozorovali zmenu v správaní a v pohľade okolia na osobu navrhovateľa. Súd v tomto smere poukazuje na výpovede svedkov C. O. Q. T.. V. I., ktorí zhodne uviedli, že niektorí zo susedov, s ktorými mal navrhovateľ v minulosti dobré vzťahy a spolu sa stretávali, sa ho po prepustení z väzby na slobodu stránili, nechceli s ním nič mať, pričom túto zmenu v postoji k navrhovateľovi svedkovia jednoznačne spájali s pobytom navrhovateľa vo väzbe. Obdobné reakcie okolia vnímal i svedok J. I. v pracovnom prostredí navrhovateľa. Z výpovedí svedkov mal potom konajúci súd za preukázané, že okrem zásahu do osobného života navrhovateľa sa následky jeho pobytu vo väzbe prejavili aj v oblasti sociálneho, resp. spoločenského života navrhovateľa.

Preto súd zohľadniac túto skutočnosť dospel k záveru, že len samotné konštatovanie porušenia práv navrhovateľa nie je postačujúce na odstránenie alebo aspoň zmiernenie následkov vzniknutého zásahu, a i napriek oslobodzujúcemu rozsudku súdu konštatujúceho nevinu navrhovateľa, tento neodstránil pretrvávajúce negatívne dopady väzby na osobu navrhovateľa, na jeho osobný a spoločenský život. Je potom na mieste dôvodnosť priznania aj nemajetkovej ujmy navrhovateľovi.

Pokiaľ išlo o nemajetkovú ujmu a ustálenie je výšky v peniazoch súd vychádzal z odôvodnenia uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28.10.2011, sp. zn. 8Co 270/2009, ktorý konštatoval možnosť analogického uplatnenia právnej úpravy zákona č. 514/2003 Z.z.

- 12 -

účinnej od 1.1.2009 stanovujúcej zákonný rámec pre určenie výšky nemajetkovej ujmy, ktorá nebola pôvodne zakotvená do ustanovení predmetného zákona.

Novelou zákona č. 514/2003 Z.z. účinnou od 1.1.2009 sa znenie § 17 citovaného zákona rozšírilo aj o ustanovenie odseku 3, stanovujúceho kritériá posudzovania výšky nemajetkovej ujmy, ako aj odseku 4, ktoré určilo minimálnu výšku nemajetkovej ujmy spôsobenú rozhodnutiami uvedenými v § 7 a 8 zákona č. 514/2003 Z.z. ako jednu tridsatinu priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve SR za predchádzajúci kalendárny rok, a to za každý, aj začatý deň pozbavenia osobnej slobody. Vzhľadom na to, že výška nemajetkovej ujmy závisí od úvahy súdu, súd pri rozhodovaní o nej vychádzal analogicky z predmetných novelou doplnených ustanovení § 17 zákona č. 514/2003 Z.z. a priznal navrhovateľovi vzhľadom na dopad väzby na jeho osobu, na intenzitu tohto dopadu a spôsobené následky, nemajetkovú ujmu vo výške 1/30 priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za celé obdobie trvania väzby. Navrhovateľ sa nachádzal vo väzbe počnúc od 10.8.2004 a bol z nej prepustený dňa 20.4.2006, pričom priemerná nominálna mesačná mzda zamestnanca v hospodárstve v roku 2003 ako roku predchádzajúcemu roku vzatia navrhovateľa do väzby (2004) predstavovala 476,83 Eur (14.465,-Sk), v roku 2004 sumu 525,29 Eur (15.825,-Sk) a v roku 2005 predstavovala 573,39 Eur (17.274,-Sk), čo potom predstavuje výšku nemajetkovej ujmy priznanú súdom spolu 10.781,41 Eur (za 144 dní pobytu vo väzbe v roku 2004 - 1/30 z 476,83 Eur = 15,89 Eur x 144 dní = 2.288,16 Eur; za 365 dní pobytu vo väzbe v roku 2005 - 1/30 z 525,29 Eur = 17,51 Eur x 365 dní = 6.391,15 Eur, a za 110 dní pobytu vo väzbe v roku 2006 - 1/30 z 573,39 Eur = 19,11 Eur x 110 dní = 2.102,10 Eur).

Pri rozhodovaní o výške nemajetkovej ujmy súd nepriznal navrhovateľovi nemajetkovú ujmu ním žiadanú, t.j. nepriznal požadovanú nemajetkovú ujmu nad rámec priznanej sumy 10.781,41 Eur, vzhľadom na to, že navrhovateľ podľa mienky súdu nepreukázal svoje tvrdenia o dopade väzby na:

1/rodinný život, keď z obsahu trestného spisu vyplynulo, že vzťahy navrhovateľa s manželkou boli naštrbené ešte pred jeho vzatím do väzby, a pokiaľ išlo o jeho vzťah k dcéram, tento podľa mienky súdu ostal nezmenený, resp. ako vyplynulo z výpovede svedka T.. V. I. tento sa dokonca zmenil k lepšiemu. I keď navrhovateľ, a napokon aj jeho najbližší príbuzní (dcéry navrhovateľa C. O. Q. C. O.) v rámci výpovedí v trestnom konaní charakterizovali ich vzájomné vzťahy pred vzatím do väzby ako "odcudzené, bez záujmu a komunikácie", svedkyňa C. O. zhodne s navrhovateľom v priebehu pojednávania ozrejmili z čoho pramenili ich predchádzajúce výpovede, že tieto boli ovplyvnené zložitosťou celej rodinnej situácie, ako aj vzťahom s oznamovateľkou trestného oznámenia a matkou svedkyne v jednej osobe. To napokon potvrdila aj výpoveď svedka T.. V. I..

2/ profesijný život, keď z vykonaného dokazovania nevyplynula bezprostredná a priama príčinná súvislosť medzi rozhodnutím o väzbe navrhovateľa a jeho ukončením činnosti ako profesionálneho vojaka. Bol to totiž práve navrhovateľ, ktorý na základe slobodného rozhodnutia požiadal o prepustenie zo služobného pomeru, k tomuto rozhodnutiu nebol nikým donútený. Išlo teda o slobodné rozhodnutie navrhovateľa, za ktoré musí niesť aj zodpovednosť a následky, a to v podobe straty dlhoročného zamestnania spolu s prislúchajúcimi sociálnymi výhodami. Zároveň, pokiaľ sa navrhovateľ zamestnal na tom istom útvare ako pôvodne pracoval v pozícii

- 13 -

profesionálneho vojaka, tu vykonával civilnú ochranu objektov, pričom pociťoval nedôveru a odstup kolegov aj v tomto smere súd udáva, že išlo o jeho slobodné rozhodnutie zamestnať sa na rovnakom útvare, na ktorom ho kolegovia poznali, pričom, ako sám navrhovateľ uviedol, mohol sa zamestnať aj na inom útvare rovnakého charakteru. O väzbe navrhovateľa sa pritom jeho bývalí kolegovia dozvedeli

z návštevy navrhovateľa počas jej výkonu, a túto skutočnosť oznámili ďalej aj ostatným v práci. Z uvedeného je zrejmé, že v danom prípade absentuje priama príčinná súvislosť medzi následkami väzby navrhovateľa v jeho profesijnom živote.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného možno teda uzavrieť, že navrhovateľovi sa podarilo preukázať zásah a nepriaznivý dopad väzby v jeho osobnom (súkromnom) a sociálnom, resp. spoločenskom živote. Preto súd dospel k záveru, že navrhovateľovi prináleží v súvislosti s uplatneným nárokom náhrada nemajetkovej ujmy za vykonanú väzbu vo výške 10.781,41 Eur. V prevyšujúcej časti požadovanej nemajetkovej ujmy súd návrh navrhovateľa zamietol ako nedôvodný, keď navrhovateľom požadovanú nemajetkovú ujmu nepovažoval za primeranú následkom, ktoré mu boli spôsobené.

Podľa § 151 ods. 1 O.s.p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Podľa § 151 ods. 2 O.s.p. ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčísli, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplývajú, súd náhradu trov konania neprizná a v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

O trovách konania rozhodol súd tak, že ich náhradu voči odporcovi priznal navrhovateľovi, ktorý mal úspech vo veci čiastočný - a to v časti nároku na nemajetkovú ujmu, ktorá závisela od úvahy súdu podľa § 142 ods. 3 O.s.p., pričom mal neúspech v časti nároku na náhradu škody. Túto skutočnosť súd zohľadnil aj vo výroku ústne vyhláseného rozsudku. Navrhovateľ, resp. jeho právny zástupca si však v zákonom stanovenej lehote podľa § 151 ods. 1 O.s.p. trovy konania písomne nevyčíslil, preto súd postupoval podľa odseku 2 zákonného ustanovenia § 151 O.s.p., a zistiac, že okrem trov právneho zastúpenia iné trovy navrhovateľovi zo spisu nevyplývajú, súc neviazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania, navrhovateľovi ich náhradu nepriznal.

**Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho

doručenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Bratislave.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.)

uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom

sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa

odvolateľ domáha.



Odvolanie proti rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej možno odôvodniť len tým, že :

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,

b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,

c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy,

potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností,

d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým

zisteniam,

e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy,

ktoré doteraz neboli uplatnené (§205a),

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní to, čo mu ukladá vykonateľné súdne rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na výkon exekúcie podľa zák. č. 233/1995 Z.z., ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.

V Bratislave, 16. mája 2012 Mgr. Patricia Skotnická

sudkyňa

za správnosť:

Henčeková A.